

Når det gælder aftalen om trafik mellem regeringen, SF og Enhedslisten, må vi konstatere, at ikke alene er trafikministeren på afveje med Combust, men hele regeringen er på afveje med en aftale om at fratage den selvejende institution Københavns Havn 1.750 mio. kr. Meget tyder på, at der vil være tale om ren ekspropriation. Trafikministeriet har tidligere udarbejdet et notat, hvoraf det fremgår, at ministeriets standpunkt er, at Københavns Havn er beskyttet af grundlovens § 73, da den er en selvejende institution. En lov kan derfor hverken helt eller delvis inddrage nogen del af havnens formue uden iagttagelse af bestemmelserne i grundlovens § 73. Dette siger Trafikministeriet i det omtalte notat.

Den selvejende institution Københavns Havn har nu formelt stævnet staten ved Østre Landsret og indbetalt en retsafgift på 20 mio. kr. for at rejse sagen. Taber staten, risikerer den at skulle betale 2-3 mia. kr. i erstatning, og det er der stor risiko for, vurderer juraprofessor Lennart Lyngge Andersen, som har gennemgået sagens akter for Ugebrevet Mandag Morgen.

Det er så tvivlsomt, hvordan sagen falder ud, at staten burde klappe hesten lidt. Jeg synes ikke, at staten kan begynde at trække penge ud af havnen, når man befinder sig på så tvivlsom grund, siger professoren, der er en af landets førende eksperter i fondsret, og det siger han til Ugebrevet Mandag Morgen. Lennart Lyngge Andersen mener, at det vil være betænkeligt, at staten trækker penge ud, før retssagen er færdig. Ud fra en retspolitisk vurdering mener jeg, at det vil være betænkeligt. Det vil være udtryk for manglende respekt over for domstolene, slutter professoren. Jeg kan kun opfordre regeringen til at besinde sig.

Men der er andre måder at få hurtige penge i statskassen på. Og finansministeren overgår sig selv i kreativitet, idet det foreslås at flytte ikke mindre end 12,3 mia. kr. af momspengene, der skulle være betalt i år 2001, ind i år 2000. Regeringen fratager ikke alene de private virksomheder 12,3 mia. kr. i likviditet, men det koster anslået 700 mio. kr. i ekstra renteudgifter for virksomhederne.

Det er også trist, at det, der kunne være blevet en reform omkring voksen- og efteruddannelserne, er endt som næsten ingenting. Vi har tilbudt regeringen at lægge ryg til en effektivisering af voksen- og efteruddannelsesområdet, der koster det offentlige op mod 14 mia. kr. Systemet er usammenhængende og uoverskueligt

både for virksomheder og kursister. Det administreres af to ministerier i syv forskellige love for 600 institutioner, som igen reguleres i 14 love. Det har forhindret en overordnet politisk prioritering. Her burde regeringen have gennemført en omfattende reform, et enstrengt system, som Venstre har foreslået. I stedet er regeringen faldet for fristelsen til at indføre en ny bruttoskat for arbejdsgiverne for at finansiere en del af omkostningerne i voksen- og efteruddannelsessystemet.

Men der er også ændringsforslag, vi er tilfredse med. Det er ikke overraskende forslag, som vi bl.a. selv har fremført. Vi har forud for forhandlingerne formuleret et klart ønske om at styrke det danske politi. Det er fuldstændig uacceptabelt, at bøller og kriminelle i alt for høj grad har fået lov til at dominere gadebilledet, uden at politiet har kunnet gribe ind, eller at folk ikke kan få hurtig assistance ved vold og hærværk eller ved indbrud i eget hjem.

Derfor havde vi et klart ønske om mindst 400 flere politifolk i et nyt politiforlig, flere midler til IT-anskaffelser, mulighed for større effektivitet i det politimæssige arbejde, i efterforskning samt en styrkelse af nærpoltiet. Men vi gav også en klar melding om, at vi ikke ville indgå i aftaler, der medførte, at borgerne skulle betale mere i skat eller afgifter.

Men da regeringen vidste, at vi ville sige nej til øgede skatter og afgifter, ja, så bestod øvelsen for regeringen åbenbart i at få det hele til at bryde sammen hos justitsministeren ved konsekvent at afvise besparelser til finansiering af en politiaftale.

Den havnede så hos finansministeren, hvor vi ud over det, som vi havde forhandlet os frem til hos justitsministeren, fik tilbud om flere politifolk over forligsperioden, men vi skulle stadig acceptere, at det skulle finansieres ved afgiftstigninger og gebyrer. Vi sagde selvfølgelig nej.

Det endte altså med, at regeringen gav sig og fjernede afgifts- og gebyrstigningerne, som Venstre og Det Konservative Folkeparti havde krævet, og i stedet anviste besparelser til finansiering af politiforliget, som vi så accepterede.

Vi stemmer for besparelser og politiaftale, men vi stemmer nej til nye afgifter og gebyrer. Det er trods alt sådan i parlamentarisk arbejde, at man har ansvaret for det, man stemmer ja til, men man har ikke ansvaret for det, man stemmer nej til. Derfor er vi godt tilfredse med politiaftalen.